

การทรงนำของพระเจ้า

ศจ.ดร.นันทชัย มีชูชน

บทนำ

วันนี้เป็นวันที่เราจะมาน้อมจิตใจระลึกถึงพระเยซูผู้เต็มใจให้พระบิดาของพระองค์นำ ตลอดพระชนม์ชีพของพระเยซู ตั้งแต่เกิดจนถูกตรึงที่ไม้กางเขน พระองค์ให้พระเจ้านำชีวิตของพระองค์เสมอ พระเจ้านำการเกิดของพระองค์ต่อโหราจารย์ด้วยดวงดาว พระเจ้านำการเกิดของพระองค์ต่อมาเรียและโยเซฟด้วยทูตสวรรค์ พระเจ้านำพระเยซูเข้าไปในถิ่นทุรกันดารด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์พระเจ้าสถิตอยู่เหนือพระองค์ในการเทศนา

พระเจ้านำพระองค์ไปช่วยเหลือคนที่ถูกบีบบังคับต่าง ๆ

และในที่สุดพระเจ้านำพระองค์ไปจนถึงไม้กางเขน มีคนจำนวนไม่น้อยอยากให้พระเจ้านำเพื่อผลประโยชน์ของพวกเรา แต่พระเจ้ามักจะนำชีวิตเรา เพื่อผลประโยชน์ของคนอื่นเสมอ ๆ ถ้าพระเยซูยังต้องการการนำของพระบิดาแล้วไซ้เราก็คงเช่นกัน เราก็ต้องการการนำของพระเจ้าในครอบครัว ในการดำเนินชีวิตส่วนตัว ในธุรกิจ ในการทำงาน ในการดูแลลูก ในการรับใช้และในคริสตจักรด้วย ดังข้อพระคำที่ว่า

“จงยอมรับรู้พระองค์ในทุกทางของเจ้า และพระองค์จะกระทำให้อิทธิของเจ้าราบรื่น” (สุภาษิต. 3:6)

ขณะที่ศาสตราจารย์ทางดาราศาสตร์ท่านหนึ่งแห่งมหาวิทยาลัยฮาวาย กำลังส่องกล้องโทรทรรศน์กับเพื่อนอาจารย์ เพื่อสำรวจดูดวงดาวหนึ่งอยู่นั้น ศาสตราจารย์ท่านนั้นได้พูดกับเพื่อนของเขาว่า “คุณคอยดูนะ ดาวที่ผมกำลังศึกษาจะโคจรมาตรงกล้องเวลา 17.20 น.” เมื่อเวลากำหนดมาถึงดาวดวงนั้นก็ปรากฏจริง ๆ

ถ้าพระเจ้านำดาวและตั้งชื่อให้มันอย่างแม่นยำเที่ยงตรงไม่ผิดพลาดเช่นนี้ พระองค์จะไม่นำเราและห่วงเรา ถ้าเราเชื่อฟังพระองค์ดอกหรือ

การทรงนำของพระเจ้า

เรื่องต้องการกัปตันนำร่องฉันใด ชีวิตของเราทุกคนก็ต้องการการนำพระเจ้าฉันนั้น

แผนที่ เข็มทิศ ใจโล คอมพิวเตอร์ ความเทียม ความจริง มีความสามารถนำร่องวัตถุนั้นได้ พระเจ้า ก็ยังมีความสามารถนำร่องชีวิตของคนของพระเจ้าฉันนั้น

คริสตจักรก็ต้องการพระเจ้านำไปในอนาคต ธุรกิจ และลูกของเราก็ต้องการพระเจ้านำด้วย เช่นกัน แต่คำถามที่บางคนอาจถามก็คือ พระเจ้านำชีวิตของเราจริง ๆ หรือว่าเราคิดไปเอง หรือว่าเรา พยายามดำเนินชีวิตอย่างดีที่สุดเท่าที่เราทำได้ แล้วคิดว่าชีวิตมันคงจะดีไปเอง ถ้าความคิดของเรายังนำ เราได้ ความคิดของพระเจ้านำเรามากกว่าหรือ

พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมยืนยันอย่างชัดเจนว่า พระเจ้าทรงนำคนอิสราเอลใน ถิ่นทุรกันดาร พระเจ้านำอับราฮัมในการเลือกคู่ และพระองค์นำยาโคบโยเซฟอีกด้วย และภาคพันธ สัญญาใหม่ มีพระสัญญาของพระเจ้าอีกหลายข้อที่ทรงยืนยันให้เราเห็นว่าพระเจ้านั้นสามารถนำชีวิตของ เราได้ ในประวัติศาสตร์ชีวิตของผู้รับใช้อีกหลายคนก็ยืนยันความจริงข้อนี้ ขอให้เราดูพระคัมภีร์อีกสอง ข้อ คือ ในพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่ ซึ่งเขียนไว้ว่า สดุดี 32:8 “เราจะแนะนำและสอนเจ้าถึงทาง ที่เจ้าควรจะเดินไป เราจะให้คำปรึกษาแก่เจ้าด้วยจับตาเจ้าอยู่”

และพระเยซูตรัสว่า

“ผู้ที่เดินตามเราจะไม่เดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต” ประวัติศาสตร์อันยาวนาน 2000 ปี ของคริสตจักรก็ยืนยันเหมือนพระคัมภีร์ว่า พระเจ้าทรงนำชีวิตผู้รับใช้ของพระองค์จำนวนมาก มาแล้ว ตัวอย่าง พระเจ้านำวิลเลียม แครี, ยอห์น, มุลเลอร์, เทเรซา, บิลลี เกรแฮม, จอห์น เวสเลย์ และ อาจารย์สุข พงษ์น้อย

แม้ว่าพระคัมภีร์และประวัติศาสตร์ยืนยันอย่างหนักแน่น แต่เมื่อยิ่งมาดูชีวิตของพระเยซูทั้งหมด ข้อสงสัย พระเจ้าทรงนำพระองค์ตั้งแต่เกิดจนตาย เราจะสังเกตว่าทุกเช้าพระองค์ไปที่เปลี่ยวขอรับการ ทรงนำโดยการอธิษฐาน

ถึงกระนั้นก็ยังมีคนไม่น้อยเถียงว่า ชีวิตคนเหมือนกระแสราย ย่อมต้องไหลไปอย่างไร้จุดหมาย เราคิดไปเองว่ามีอำนาจภายนอกนำ แต่ถ้าเราทำให้ดีที่สุด เราก็จะไปดีเอง เราควรทำให้ดีที่สุดแล้วหวัง ว่ามันคงจะออกมาดี คนที่คิดแบบนี้ย่อมไม่คิดเลยว่า พระเจ้าที่เปี่ยมไปด้วยความรักจะสามารถนำชีวิต ของเราได้

แต่คริสเตียนที่เชื่อในเรื่องการทรงนำของพระเจ้า จะมีความมั่นใจในการทรงนำของพระเจ้าใน ชีวิตประจำวันเสมอ คือพระคัมภีร์ยืนยันกับเราว่าพระเจ้า สามารถนำเราโดยไม่ผิดพลาด แม้แผนที่ เข็ม ทิศ ใจโลคอมพิวเตอร์ อาจนำเราพลาดได้ มีพระสัญญาที่ยิ่งใหญ่ข้อหนึ่งในพระคัมภีร์คือ

สดุดี 48:14

“นี่คือพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของเราเป็นนิกาล พระองค์ทรงเป็นผู้นำของเราเป็นนิตย์” พระคัมภีร์ข้อนี้ฝังอยู่ในชีวิตของผมยาวนานหลายปี

อิสยาห์ 58:11 กล่าวว่า

“และพระเจ้าจะนำเจ้าอยู่เป็นนิตย์ และให้เจ้าอ้อมด้วยของดี และกระทำให้กระดูกของเจ้าแข็ง...”

พี่น้องคงจะจำคำพูดของคนใช้ของอับราฮัมซึ่งปรากฏในปฐมกาล 24:27 กล่าวว่า “สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของอับราฮัมนายของข้าพระองค์ ผู้มิได้ทรงทอดทิ้งความรักมั่นคง และความเที่ยงธรรมของพระองค์ต่อนาย ส่วนข้าพระองค์นั้น พระเจ้าทรงนำมาตามทางจนถึงบ้านห่มุญาติของนายข้าพระองค์”

ประสบการณ์ของคนสำคัญของโลก เช่น อับราฮัม ลินคอน ที่เชื่อในการนำของพระเจ้าเคยกล่าวว่า “ถ้าพระเจ้าต้องการให้ข้าพเจ้าทำอะไรสักอย่าง พระองค์จะหาทางทำให้ข้าพเจ้ารู้จนได้” คริสเตียนบางคนเรียนรู้ง่ายมากในเรื่องให้พระเจ้านำแต่มีคริสเตียนจำนวนมากยังไม่ค่อยจะรู้เรื่องนี้ หรือมีประสบการณ์ประจำวัน หรือยอมให้พระเจ้านำผมเองบางครั้งก็ต้องยอมรับว่า เรียนรู้ได้ไม่ง่ายเลยจากประสบการณ์ของผมที่เดินกับพระเจ้านำมา 30 ปี จึงอยากจะบอกว่า การยอมให้พระเจ้านำชีวิตของเราไม่ใช่เป็นสิ่งที่ง่าย ๆ หรือเป็นเรื่องหมู ๆ เหมือนคริสเตียนบางคนคิด

แต่มีคริสเตียนบางคนไม่ค่อยได้สนใจเท่าที่ควรที่จะให้พระองค์ทรงนำ และบางคนอาจพูดว่า พระเจ้าทรงนำให้เขาทำสิ่งนั้น สิ่งโน้น หรือสิ่งนี้ แล้วก็ต่อมาอยู่ดี ๆ เขาก็บอกอีกว่า พระเจ้าเปลี่ยนให้ไปทำอีกแบบหนึ่งแล้ว ทำให้พฤติกรรมของคนนั้นกลายเป็นคนไม่คงเส้นคงวา จริง ๆ แล้วเขาทำตามที่เขาอยากจะทำมากกว่า ถ้าอย่างนั้นเราจะรู้ได้อย่างไรว่าอันไหนเรานำเองและอันไหนพระเจ้านำ เราสามารถทำผิดพลาดได้หรือไม่ในเรื่องนี้

บางครั้งคนของพระเจ้าเองก็ยังผิดพลาดได้ และหลงไปได้ในเรื่องนี้เรื่องเช่นนี้เป็นไปได้ อย่างไรก็ตาม มันเป็นไปได้เพราะเราเป็นมนุษย์ที่ถูกหลอกได้และศัตรูพยายามจะหลอกเราเสมอและศัตรูมีความประสงค์จะให้เราแพ้มีพระคำข้อหนึ่งเขียนว่า “การกระทำเช่นนั้นไม่แปลกประหลาดเลย ถึงซาตานเองก็ยังปลอมตัวเป็นทูตแห่งความสว่างได้” 2 โครินธ์ 11:14

เสียงของพระเจ้าที่เราคิดว่าได้ยิน อาจกลายเป็นเสียงของมารที่ล่อชวนเรา เช่นผู้เผยเท็มเทจ และคนล่อลวงก็อยู่ในโลกนี้มาก และชอบนำคนของพระเจ้าให้หลงคิดไปด้วยคำที่เพราะพริ้งและน่าฟัง สิ่งที่สำคัญที่สุดอีกเรื่องหนึ่งคือ เราทุกคนมีความสามารถหลอกตัวเองได้ด้วยเช่นกันความเห็นแก่ตัว ความหยิ่ง ความเขลา ความไม่เชื่อฟัง ความคิดแบบชาวโลกล่อลวงตัวเรา ให้ติดกับบ่วงของเราได้

ทุกคนมีความสามารถในตัวเองที่จะทำตัวเราเองให้เชื่อในสิ่งที่เราคิดเองว่าเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า คือพูดง่าย ๆ เราสามารถทำให้เราคิดว่าพระเจ้าทรงเห็นด้วยกับแผนที่เราได้วางไว้ของเราเอง เช่น โยนานาห์พอเห็นเรือจอดที่ท่าจะไปทาร์ซัสก็คิดว่าพระเจ้านำ แต่ในความเป็นจริงแล้วเขาคิดเอง

เราสามารถคิดสร้างแผนเองแล้วเราอธิษฐานเอง แล้วความลำเอียงในตัวเราก็เริ่มปฏิบัติงานเอง ทำให้เราคิดว่าเป็นแผนของพระเจ้าด้วยเหตุนี้ เราจึงเอาทำแผนของพระเจ้าไปบิดผันไปก็ได้

ในประเทศเปรู มีรูปเคารพที่ทำจากไม้ที่สามารถทำนายทายทักได้ว่า สิ่งที่คุณถามเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าหรือไม่ ถ้าเป็นน้ำพระทัยรูปนั้นก็พยักหน้า ถ้าส่ายหน้าก็ถือว่าไม่ใช่ หลังจากนั้นผู้ถามก็ต้องหยอดสตางค์ลงกล่อง คนที่ไปถามที่คิดว่าเป็นการอัศจรรย์ แต่ต่อมานักเทศนาจรที่ไปเปรูก็รู้ว่า มีผู้กระตุกเชือกอยู่เบื้องหลังอย่างแนบเนียน ให้รูปปั้นพยักหน้าหรือส่ายหน้าได้ กล่าวคือ มีคนคอยคุมการตัดสินใจอยู่เบื้องหลัง

สมัยนี้ก็เช่นกัน มีคริสเตียนไม่น้อยที่คุมการตัดสินใจของพระเยซูเพื่อว่าเขาจะได้วิถีที่ตัวเองต้องการ

นี่คือเหตุผลที่ว่า คนเรามีความสามารถหลอกตัวเองได้ ถ้าอย่างนั้นเราจะมีวิธีอะไรที่ทำให้เรามั่นใจว่าพระเจ้ากำลังทรงนำเราและไม่ใช่ตัวเราคิดเอง

วิธีที่เราจะให้พระเจ้านำ

ประการแรก เราต้องมีความเต็มใจให้พระเจ้านำเสียก่อน

แม้พระเยซูก็ทรงเต็มใจ เราก็ต้องเต็มใจ และตั้งใจที่จะยินดีให้พระเจ้านำเราเหมือนกัน คือความตั้งใจของเรามาสยบต่อหน้าพระทัยพระเจ้า พระเยซูเต็มใจให้พระเจ้านำมาเกิดในรางหญ้า นำไปในถิ่นทุรกันดารให้มารมาผจญ เต็มใจไปที่ไม้กางเขน คุณสมบัติข้อแรกคือคริสเตียนต้องเต็มใจให้พระเจ้านำ “ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ทราบแล้วว่าทางของมนุษย์ไม่อยู่ที่ตัวเขา คือไม่อยู่ที่มนุษย์ผู้ซึ่งดำเนินไปที่จะนำฟี้ก้าของตัวเอง” (เยเรมีย์ 10:23)

มนุษย์เราไม่มีความสามารถนั้นอยู่ในตัว คือความสามารถที่จะนำชีวิตของคนไปในทางที่ถูกต้องเสมอไป มนุษย์ไม่มีความสามารถที่จะนำชีวิตของตนเอง เมื่ออับราฮัมได้ยินเสียงพระเจ้าสั่งให้ออกเดินทางจากเมืองเออร์ เขาก็เต็มใจออกเดินทางไปโยเซฟก็เต็มใจให้พระเจ้านำไปตกระกำลำบากในอียิปต์ เพื่อจะช่วยอิสราเอลเมื่อมีการกันดารอาหารในอนาคต พระเยซูตรัสว่าอย่าให้เป็นไปตามใจของข้าฯ เลย แล้วพระองค์ก็เต็มใจเดินไปที่ไม้กางเขน

พี่น้องที่รัก เราจึงต้องการอำนาจจากภายนอกมานำชีวิตของเราบางคนเสาะหาวิถีชีวิตของตน โดยวิธีปั้นแปะ ถ้าออกหัวแสดงว่าใช่ ถ้าออกก้อยแสดงว่าไม่ใช่ ถ้าเราเล่นแต่ชั่วคราวช่วยยามแล้วไม่คิดเป็นจริงก็พอทำเนา แต่ถ้าเราเอาจริง ขอให้เรารู้ว่า เราอาจนำวิถีชีวิตของเราเอง

ประการแรก เราต้องเต็มใจที่จะทำตามน้ำพระทัยพระเจ้าเสมอไปเราต้องปรารถนาว่า

“ข้าพเจ้าไม่ต้องการสิ่งใด ไม่ต้องการอะไร นอกจากจะรู้น้ำพระทัยพระเจ้า” ถ้าเราไม่เต็มใจ เรา ก็อาจจะไม่รู้น้ำพระทัยพระเจ้านี้ได้ Dr.F.B.Myer เคยอธิบายเวลาท่านเจอวิกฤตของชีวิตว่า “โอ้ พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์รู้สึกไม่ค่อยเต็มใจให้พระองค์นำอีกต่อไป แต่ข้าพระองค์เต็มใจที่จะให้ พระองค์ทำให้ข้าพระองค์เต็มใจ” บางครั้งบางครั้งเราก็ควรอธิบายแบบนี้เช่นกัน

“ถ้าผู้ใดตั้งใจประพฤติตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้นั้นก็จะรู้ว่าคำสอนนั้นมาจากพระเจ้า” (ยอห์น 7:17)

คือเราต้องเต็มใจให้พระองค์นำและเราต้องตั้งใจประพฤติตามพระประสงค์ของพระองค์

นี่คือข้อกำหนดประการแรก ถ้าเราอยากให้พระเจ้าทรงนำ เราก็ต้องเต็มใจที่จะให้พระเจ้านำ

ประการที่ 2 เราควรเต็มใจเดินไปบนวิถีเท่าที่พระเจ้าเปิดเผยแก่เรา หรือเท่าที่เรามีข้อมูล หรือเท่าที่เรา เห็นช่องทาง

ขอให้เราดูตัวอย่างในพระคัมภีร์เช่น (1) อับราฮัมได้ยินเสียงพระเจ้าให้ออกเดินทางเขาก็ทำ (2) เมื่อเปโตรเห็นนิมิตเป็นสัตว์ที่มีมลทิน และพระเจ้าให้ฆ่ากิน เขาก็เชื่อ (3) เมื่อเปาโลเห็นคนมาซิโดเนีย ในนิมิต เรียกให้ไปประกาศ เขาก็ไป

คริสเตียนสามารถออกนอกทางที่พระเจ้ากำลังนำได้ ถ้าเราไม่ฝึกเดินไปตามที่พระเจ้าเปิดเผย

เราต้องทำตามวิถีที่พระเจ้ากำลังใช้นำเราเท่าที่เราจะเห็นในปัจจุบัน ยอห์น 12:35 “พระเยซูตรัส กับเขาว่า “ความสว่างจะอยู่ไปกับท่านทั้งหลายอีกหน่อยหนึ่ง เมื่อยังมีความสว่างอยู่ก็จงเดินไปเถิด เกรง ว่าความมืดจะตามมาทันท่าน ผู้ที่เดินอยู่ในความมืด ย่อมไม่รู้ว่าตนไปทางไหน”

ยิ่งตามความสว่าง ชีวิตก็ยิ่งสว่าง โชคดีช่วง ยิ่งเราปฏิบัติความสว่าง ชีวิตของเราก็ดีมีดี ถ้าเรา ตอบสนองต่อการนำที่พระเจ้าทรงใช้ให้นำชีวิตของเรา พระองค์จะนำเรามากขึ้น ชัดเจนขึ้น ดีขึ้น แต่ พระเจ้าจะเริ่มหยุดนำ ถ้าเราไม่สนใจติดตามความสว่างที่พระเจ้ากำลังใช้นำเรา

ประการที่ 3 ก้าวไปที่ละขั้น

ลูกของผมทั้ง 3 คน เรียนรู้ที่จะให้พระเจ้านำการศึกษาเขาทีละขั้น จนบัดนี้เขาทั้ง 3 จบ การศึกษาจาก Asbury College และ Seminary หมดแล้ว อจ.เปาโลเคยถามพระเจ้าว่า “แล้วข้าพเจ้า

จะต้องทำประการใดพระเจ้าบอกไว้ให้เจ้าเข้าไปในเมืองแล้วจะมีคนบอกให้เจ้ารู้ว่า เจ้าจะต้องทำประการใด”

เปาโลรู้แค่นั้น เปาโลไม่รู้แผนการณ์ในอนาคตแม้แต่นิดเดียวเกี่ยวกับการเดินทางเป็นมิชชันนารี เปาโลไม่รู้แม้แต่นิดเดียวถึงจดหมายฝากที่เขาต้องเรียน เปาโลไม่รู้ถึงการทนทุกข์ที่เขาจะต้องได้รับ รู้แต่ว่าต้องไปในเมือง แล้วจะมีคนบอกให้ทราบต่อไปว่าพระเจ้าอยากให้เราทำอะไรพระเจ้าชอบนำลูกของพระองค์ที่ละชั้น ทีละก้าว บางทีเราจึงไม่รู้อนาคตและคริสเตียนไม่ต้องอายุที่จะบอก ว่า เราไม่รู้จริง ๆ ว่าเราจะทำอะไรในชั้นรายละเอียดในอนาคต แต่พระเจ้าทรงนำย่างก้าวของผู้ชอบธรรมเสมอด้วยพระธรรมสุภาพิต 4:12 ที่ว่า “เมื่อเจ้าเดิน ย่างเท้าของเจ้าจะไม่ถูกขัดขวาง และถ้าเจ้าวิ่ง เจ้าจะไม่สะดุด”

ปัญหาของเราบางคนก็คือ เราอยากเห็นแผนงานโดยตลอด เราอยากเห็นแบบทะลุปรุโปร่ง ทุกชั้นจากจุดเริ่มต้นจนสำเร็จ เราถูกฝึกมาก่อนน่าอะไรต้องรู้ให้แจ่มแจ้ง พระเจ้าไม่ได้ทำกับลูกของพระองค์แบบนี้เสมอไป พระองค์จะไม่เอาพิมพ์เขียวเกี่ยวกับชีวิตของเรามาให้เราดู พระองค์จะไม่แสดงแผนการทุกชั้นในอนาคตของเรา เราต้องเรียนรู้ที่จะเดินทีละชั้น และเรียนรู้ที่จะวางใจในส่วนที่เหลือ อ. เปาโลรู้ทีละชั้น และแผนที่เหลือท่านวางใจพระเจ้า การทรงนำของพระเจ้าจะมาทีละชั้นเสมอและคริสเตียนต้องเรียนที่จะก้าวทีละก้าว ฝึกก้าวละชั้นทุกวัน วางใจส่วนที่ยังไม่ทราบ แล้วพระองค์จะเผยชั้นต่อไปให้เราได้

นี่คือการเดินไปด้วยความเชื่อถ้าใครต้องการหมายสำคัญและการอัศจรรย์ โดยที่พระเจ้าไม่ต้องการให้แสดงว่าคนนั้นไม่ต้องการเดินด้วยความเชื่อ การเดินไปด้วยความเชื่อคือการที่เราไม่ต้องการการคำตอบในปัจจุบัน เหมือนเราจุดเทียน เราเป็นเฉพาะตรงใกล้ ๆ เทียน เราเห็นตรงที่ ๆ เรายืนอยู่แต่เราไม่เห็นอะไรอื่นเราต้องฝึกที่จะเดินทีละชั้น ทีละก้าวด้วยความเชื่อ

ประการที่ 4 การคอยด้วยความอดทน

ขั้นต่อไปที่จะให้พระเจ้านำเราคือ เราควรรอคอยด้วยการอธิษฐาน การอธิษฐานจึงไม่ใช่เป็นวิถีแห่งการขอสิ่งต่าง ๆ จากพระเจ้า แต่เป็นการแสดงความไว้วางใจด้วยการรอคอย คริสเตียนหลายคนมองการอธิษฐานเป็นเรื่องของการขอมากกว่าการคอย การขอเป็นแขนงเล็ก ๆ แขนงเดียวของการอธิษฐานแท้จริง ๆ แล้วการอธิษฐานคือการรอคอยพระเจ้า

บางทีเราไม่ได้รับการทรงนำที่ชัดเจน อาจเป็นเพราะเราไม่ได้คอยพระองค์ก็ได้ วิธีที่จะสื่อสารกับพระเจ้าที่ดีที่สุดคือ การนั่งฟังและรอคอยแต่ก็เป็นวิธีที่ยากที่สุดสำหรับเราบางคน เพราะเราเร่งร้อนรีบเร่ง ที่อยากจะเรียนรู้อะไรเร็ว ๆ เราต้องการอะไรเร่งด่วนเสมอ เราต้องการการตัดสินใจที่รวดเร็วเสมอ เรามักจะล้ำหน้าการทรงนำของพระเจ้าเสมอ วิลเลียม บูธ ผู้ก่อตั้ง Salvation Army กล่าวว่า

“ปัญหาของเรื่องนี้ก็คือ พระเจ้าไม่ทรงรีบร้อนในการนำเราเท่ากับความรีบร้อนของเราทำให้พระองค์นำ จงใช้เวลากับพระเจ้า บางเรื่องมันไม่กระจ่างเพียงข้ามคืน”

ในข้อ 2 พระเยซูตรัสว่า “เวลาของเรายังไม่มาถึง” ฮาบากุก 2:2-3 “ถ้าคุณเข้าไป ... จงคอยสักหน่อย มันจะบังเกิดขึ้นเป็นแน่คงไม่ล่าช้านัก”

อีกประการหนึ่ง ผมคิดว่า องค์ประกอบที่สำคัญและผมถือว่าเป็นพื้นฐานที่จะต้องฝึกฝนตลอดชีวิตก็คือคริสเตียนจำนวนไม่น้อยปฏิบัติกับพระเจ้า ประหนึ่งว่า พระองค์มีอยู่เพื่อช่วยจัดปัญหาฉุกเฉินในชีวิตของเรา ความจริงแล้วพระเจ้ามิได้มีอยู่เพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับเรา แต่พระองค์มีอยู่เพื่อนำชีวิตของเราไปโดยตลอด และไปอย่างมีชัย ครุฑวิของผมเคยสอนผมว่า “เราทำหลายอย่างใน 6 วัน จนพระเจ้าไม่มีเวลาตรัสกับเรา พอถึงวันที่เจ็ดเราคาดหวังจะให้พระองค์พูดกับเราหรือ” เรื่องนี้ผมว่าจริง แต่ผมอยากจะเพิ่มเติมสักเล็กน้อยว่า ถ้าเราเพิกเฉยต่อการนำในประจำวันของพระเจ้าแล้ว เราไม่มีทางที่จะได้ยินเสียงและวิถีของพระองค์เวลาเราประสบวิกฤตการณ์ของชีวิต พูดอีกแบบหนึ่งก็คือว่า ถ้าเราเดินไปกับพระองค์อย่างดี ฟัง ทำตาม ในชีวิตปกติประจำวัน เราก็สามารถมั่นใจว่า พระองค์ช่วยเราพูดกับเรา ในยามที่เรามีวิกฤตการณ์ของชีวิต

มีตัวอย่างที่ผมเคยอยากเล่าให้ฟังคือ ศิษยาภิบาลคนหนึ่งไปเยี่ยมพนักงานของคริสตจักรที่ทำงานในคริสตจักร ซึ่งกำลังจะเสียชีวิตพนักงานคนนี้เป็นคนของพระเจ้าศิษยาภิบาลก็เดินเข้าไปในห้องผู้ป่วยที่ชายคนนี้อยู่ ชายผู้นั้นพูดกับศิษยาภิบาลว่า “สรรเสริญพระเจ้าจิตวิญญาณของข้าพเจ้าเอ๋ย จงสรรเสริญพระเจ้า จงอย่าลืมพระราชกิจอันมีพระคุณทั้งสิ้นต่อพระองค์” โรคภัยไข้เจ็บที่คุกคามสุขภาพ และชีวิตไม่สามารถทำให้ชายผู้นี้พูดไม่ดีกับพระเจ้า ชายคนหนึ่งเสริมว่า “ท่านศิษยาภิบาลครับ พระเจ้าทรงให้ผมมีสุขภาพดีมาตลอด และผมก็มีความสัมพันธ์ที่ดีกับพระองค์มาตลอด แต่บัดนี้ ผมได้พบกับปัญหาพระเจ้าก็นำผมแบบนี้”

เราไม่สามารถปฏิบัติกับพระเจ้าแบบพระองค์เป็นพจนานุกรมได้กล่าว คือ เรามาเปิดพจนานุกรมเมื่อเราต้องการความกระจ่างในเรื่องคำและความหมายต่าง ๆ เราไม่สามารถมาหาพระเจ้า เฉพาะตอนมีวิกฤตการณ์และต้องการให้พระเจ้าช่วย ถ้าเราอธิษฐานเสมอในยามปกติ ในยามที่เรามีวิกฤต เราจะได้ยินเสียงของพระเจ้า

เราจะให้พระเจ้านำเราอย่างไร

พระองค์นำเราแต่ละคนไม่เหมือนกัน บางทีแต่ละคนก็มีวิธีแต่ละแบบ และบางทีในการเติบโตของชีวิตของเราแต่ละขั้น พระองค์ก็อาจนำเราคนละแบบ คนที่มีครอบครัวน่าจะรู้ดี เราสอนลูกวัยเด็กแบบหนึ่งเราสอนวัยรุ่นแบบหนึ่ง ถ้าลูกเราโตเป็นผู้ใหญ่ เราก็สอนอีกแบบหนึ่งพระเจ้าทรงนำเราแต่ละคนก็แต่ละแบบ แต่ละคนไม่เหมือนกัน ถ้าลูกเรายังเด็ก เราต้องสอนแบบพรว้าสอน และสอนแบบเจาะจง

เข้าใจง่ายเพราะเด็กต้องการแบบนี้ พอลูกโตเข้าสู่วัยรุ่น เราก็ไม่ต้องจู้จี้จ๋าอะไรเพราะไม่สำคัญแล้ว ลูกเรารู้แล้ว แต่เราต้องสอนอีกแบบหนึ่ง พอลูกโตเป็นผู้ใหญ่ เราก็ใช้อีกแบบหนึ่งคริสเตียนใหม่ ๆ พระเจ้าสองแบบเจาะจง ชัดเจน พอเราโตหน่อยในฝ่ายวิญญาณ พระเจ้าก็จะสอนเราต่างจากคริสเตียนใหม่ เราไม่ได้บอกว่า พระเจ้านำแบบพิสดารไม่ได้ แต่พระองค์ทำไม่บ่อย เมื่อเราได้รู้จักความคิดของพระเจ้าทั้งสิ้น จากการศึกษาพระคัมภีร์ เราเกือบไม่ต้องการการนำแบบพิสดารจากพระเจ้าเลยขอให้ผมให้คำแนะนำก่อนที่จะจบว่าพระเจ้าจะนำเราโดยวิธีใดบ้าง

ประการแรก พระองค์นำเราโดยพระคำของพระองค์ พระเจ้าทรงเปิดเผยให้เราเห็นว่าพระองค์ของพระองค์ทางพระคำ พระเจ้าจะไม่นำเราออกนอกพระคำ ถ้าพระองค์นำเราออกนอกพระคำ เราจะไม่มีตัวทดสอบประสบการณ์ของคริสเตียนคนอื่น ๆ

ถ้ามีคริสเตียนมาบอกว่า พระเจ้าเปิดเผยอะไรพิเศษกับเขาขึ้นมาและถ้าเราไม่ใช่พระคำเป็นส่วนตัว เราจะไม่มีตัวทดสอบว่ามาจากพระเจ้าหรือเปล่า เราจะไม่มีมาตรฐานที่จะทดสอบประสบการณ์ต่าง ๆ ของคนถ้าเราไม่ใช่พระคำ เราจะหลงไปจากพระคำได้ แม้พระคัมภีร์ยังอยู่ในมือของเรา บางคนใช้พิมพ์พระคำ บางคนใช้กล่องพระสัญญา บางคนใช้จับสลาก ผมก็ไม่ค่อยแน่ใจนักว่า กล่องพระสัญญาจะเป็นวิธีที่ดีที่สุดที่เราจะใช้หรือไม่ ผมก็ไม่อยากให้เราทิ้งเพราะมันมีค่าสำหรับบางคน

เรามีพระสัญญาหลายข้อในกล่องแล้วเราก็ดึงออกมาดูว่าพระเจ้าจะตรัสอย่างไร เราอาจจะชอบและพระเจ้าอาจจะนำเราแบบนี้ แต่ผมอยากจะบอกว่าบริษัทที่ผลิตกล่องพระสัญญาจะไม่ใช้ข้อความที่ห้ามอะไรคุณเลย มันดี ๆ หมดเลย แต่เวลาพระเจ้าจะนำ บางทีพระองค์นำแบบห้ามคุณด้วยไม่ใช่สนับสนุนตลอด

ประการที่สอง พระองค์ทรงนำเราโดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ เรื่องนี้เห็นได้ชัดในชีวิตของฟิลิป ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ในพระธรรมกิจการ โปรคอ่านกิจการบทที่ 15 แล้วท่านจะรู้ว่า พระเจ้านำคริสเตียนผ่านคริสตจักรได้

ผมขอจบบทความนี้ด้วยตัวอย่างอันหนึ่ง ครุผมเล่าให้ฟังว่าที่มลรัฐเพนซิลวาเนียจะมีอนุสาวรีย์ของผู้ก่อตั้งรัฐ ชื่อ วิลเลียม เพ็นน้อนุสาวรีย์นี้สูงตระหง่านและมีสีดำทุกเช้าจะมีนกตายไถ่อนุสาวรีย์เสมอ ๆ เทศบาลของเมืองได้พบความจริงว่า นกที่ตายมักเป็นนกหนุ่มสาวอายุน้อย ๆ ทั้งสิ้น เขาพบความจริงต่อไปว่า เมื่อนกพวกนี้บินออกจากรังในตอนเช้ามีด บางตัวขาดประสบการณ์และไม่ชำนาญทาง นกบางตัวไม่ให้นักที่อาวุโสนำทาง จึงทำให้นกชนอนุสาวรีย์ในความมืดอยู่เนือง ๆ เรื่องนี้สอนใจคริสเตียนว่าชีวิตเราถ้าไม่ยอมให้พระเจ้านำแล้วเราอาจบินชนของแข็งบางอย่างในชีวิตได้ ขอให้เราร่วมใจอธิษฐาน

ที่มา : พระคริสตธรรมประทีป สหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย, ปีที่ 52 ฉบับที่ 281 กรกฎาคม – สิงหาคม 2001, หน้า 12-18.